Lähetysseurapuhe

Jumalan armoa ja rauhaa teille hyvät ystävät!
Lähden liikkeelle sunnuntain evankeliumin viimeisestä jakeesta. Siinähän sanottiin: *”Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu”.* (Matt.24:14).

Tässä Jeesus viittaa maailman laajuiseen lähetystyöhön, joka päättyy vasta aikain lopussa. Jotkut Raamatun tutkijat ovat sitä mieltä, että ennen Jeesuksen tuloa pakanakansoista kääntyneet vievät evankeliumia eteenpäin. Sen jälkeen ne juutalaiset, jotka eivät olleet valmiita Jeesuksen tullessa, ovat aktiivisessa asemassa.

En tiedä miten on, mutta joka tapauksessa Jeesus on vahvistanut tämän maailman laajuisen lähetystyön ylösnousemisensa jälkeen. Hän sanoi Matteuksen evankeliumin lopussa: *”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.*

19. *Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen*
20. *ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Siinä Hän kertoo siitä vallasta, jonka Hän on saanut Isältään. Hänellä on siis kaikki valta. Meillä ihmisillä on erilaisia tehtäviä, joissa me käytämme sitä valtaa, jonka jokin yhteisö on meille suonut. Todellisuudessa sekin valta, minkä olemme saaneet lähtee ja nousee siitä vallasta, joka Kolmiyhteisellä Jumalalla on. Ilman Hänen antamaansa valtaa, meillä ei olisi sitäkään vähää.

Ja vallankin kun menemme iankaikkisen elämän alueelle, niin siellä valta on yksin Hänellä, joka voi meidät pelastaa tai hukuttaa helvettiin. Monesti me ihmiset saatamme leikkiä suurtakin vallanpitäjää, mutta lopullinen valta on Hänellä, joka on meidät luonut ja lunastanut.

Meidän maailmassamme on esimerkkejä siitä, kuinka yritetään pitää vallasta kiinni kynsin ja hampain. Kuitenkin valta on katoavaista. Sitä on siihen asti kuin Herramme sen meille sallii.

Kun katsomme esimerkiksi Israelin historiaa, niin Jumala antoi vallan jollekin, mutta otti taas pois. Tästä on esimerkkinä mm. Saul. Hän oli Herran valitsema kuningas, mutta koska hän ei ollut uskollinen Jumalalle, niin hän menetti vallan Daavidille.

Jeesus, joka on saanut kaiken vallan, joutui hetkeksi luopumaan siitä vallasta, mikä Hänellä oli. Johanneksen evankeliumin (19:11) Jeesus sanoo Pilatukselle, joka lopulta luovutti Jeesuksen ristiinnaulittavaksi: *"Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä.”* Taivaasta annettiin valta Pilatukselle, joko päästää Jeesus tai antaa Hänet tuomittavaksi. Ja koska Jeesuksen kohtalo oli jo

määrätty ennen maanpäälle tuloa, niin Pilatus luovutti Hänet ristiinnaulittavaksi.

Toisaalta Hänen ristiinnaulitsemisensa tapahtui Jeesuksen itsensä suostumuksella. Hän itse sanoo mm. (Joh.10:17-18): *”17. Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin.*

18. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni."

Huomaamme, että Jeesus olisi voinut väistää tämän ristin työn, mutta rakkauden tähden meihin syntisiin, Hän ei voinut sitä tehdä. Rakkaus pakotti Hänet suostumaan Isän tahtoon, johon Hän oli lupautunut jo ennen tänne maailmaan tuloa, kuten jo kuulimme. Hän luopui vapaaehtoisesti hetkellisesti siitä vallastaan, mikä Hänellä oli ja antoi sen Pilatukselle.

Paavalikin kirjoittaa tästä filippiläisille suuntaamassaan kirjeessä (2:6-8): *”6. joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, 7. vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen;*

8. hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.

Jeesus siis tyhjensi itsensä jumalallisesta vallasta suostuessaan ristille. Hän otti orjan muodon eli antoi itsensä syntisen ihmisen käsiin.

Nyt Jeesus Kristus, joka luopui hetkeksi vallastaan ja otti sen jälleen itselleen, sanoo: *”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.”*
Nyt Hänellä on kaikki valta näin sanoa. Hän käskee menemään kaikkeen maailmaan ja tekemään opetuslapsia.

Ja koska Hän näin käskee, niin lopullinen vastuu työn menestyksestä onkin Hänellä. Meidän ei tarvitse lähteä omassa voimassamme, vaan Hän itse lupaa olla meidän kanssamme *”joka päivä”*. Ei siis joka toinen tai joka kolmas päivä, vaan joka päivä. Uudemman käännöksen mukaan, ”*kaikki päivät.”*

Tuohon sanaan, *”kaikki päivät”*, sisältyy hyvät ja ihanat päivät, mutta myöskin ne vaikeat sairauksien ja erilaisten koettelemusten täyttämät päivät.
Eikö se olekin hieno tietää, ettei sellaista päivää meidän elämässämme olekaan, eikä tulekaan, etteikö Jeesus olisi kanssamme.

Ja kaiken lisäksi Hän lupaa omilleen Pyhän Hengen voimaksi. (Ap.t.1:8): *”vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka."*

Ei tarvitse voimattomana olla kalliissa todistamistyössä. Kaksinkertainen tuki on

takana. On Poika ja Pyhä Henki. Oikeastaan kolminkertainen; Isä, Poika ja Pyhä Henki. Emme siis ole itsemme varassa, vaikka me saatamme joskus niin ajatella.

Jeesus käskee siis tekemään kaikki kansat Hänen opetuslapsikseen.
Tähän opetuslapsettamiseen kuuluu kaste ja opetus. *”Kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää”.*

Näin me olemme täällä Suomessa tehneet. Lähetyskentillä, jossa ei ole seurakuntaa käytäntö on toinen. Ensin opetus ja sitten kaste, kun joku on kypsä ottamaan Jeesuksen vastaan.

Täällä Muhoksellakin tehdään lähetystyötä yhdessä Ev.lut. kirkon lähetysjärjestöjen kanssa. Se on hieno asia. Teidän mottonne täällä on: *”Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minä teidät.”* (Joh.20:21).

Lähetystyötä te teette ja me teemme siksi, että itse Kristus on lähettänyt ja lähettää. Siksi sillä on myös tulevaisuus.

Emme siinä ole itsemme varassa sen paremmin lähettäjinä kuin lähtijöinäkään. Herrahan on luvannut olla joka päivä meidän kanssamme aina maailman loppuun asti, niin kuin jo kuulimme. Toisin sanoen elämämme loppuun asti. Tämä rohkaisee meitä kristittynä elämiseen, mutta myöskin lähetysvastuun kantamiseen.

Rukous on se käsi, joka lähetystyön tekemisessä yltää kauas. Se avaa Sanan palvelijoille, niin lähellä kuin kaukana Sanan aarteita, mutta myös niitä ovia, joista me kulloinkin saamme mennä sisälle ihan käytännössä.
Rukous avaa myöskin kuulijalle evankeliumin sanan, niin että hän voi ottaa sen iloiten vastaan. Näin siis täällä lähellä, mutta myös kaukana lähetyskentillä.

Vapaaehtoistyö lähetyksen saralla lähettävässä seurakunnassa myös yhdistää seurakuntalaisia. Siinä toteutuu Jeesuksen rukous, että he yhtä olisivat.
Se myöskin sytyttää lähetyskipinän uuteen palavuuteen.

Myös antamisen nyörit avautuvat lähetyskipinän ja rakkauden myötä.
Muistamme Makedonian seurakunnan tilanteen (2Kor.8). Apostoli Paavali kirjoittaa:
”1. Mutta me saatamme teidän tietoonne, veljet, mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa:

2. *että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhyydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja.*
3. *Sillä voimiensa mukaan, sen minä todistan, jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa,*
4. *paljolla pyytämisellä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen;*

5. *eivätkä he vain tehneet, niinkuin me olimme toivoneet, vaan antoivat itsensäkin, ennen kaikkea Herralle ja sitten meille, Jumalan tahdosta,"*

Ihmeellinen oli tuo Jumalan armon vaikutus. Köyhyyskään ei ollut esteenä Jumalan valtakunnan työn eteenpäin saattamiseksi. Eikä se ole tänäkään päivänä. Lähetystyön tukeminen riippuu paljolti siitä, mikä meidän suhteemme on Jeesukseen Kristukseen.

Olemmeko me rakastuneet häneen? Jos olemme, niin kuin makedonialaiset olivat, niin se rakkaus pistää liikkeelle. Heillä oli siis suuri Herra. Hän toi valtavasti iloa ja auttamisen halua.

Heidän sydän oli avautunut lähetyksen Herralle. He antoivat alttiisti runsaita lahjoja. Voimiensa mukaan sanoo apostoli, mutta jatkaa, että jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa runsaita lahjoja.
He olivat ymmärtäneet sen , että Jumala ei jää toiseksi antamisessaan. He olivat oivaltaneet: "*Antaessaan saa."*

Heillä oli niin suuri into auttaa seurakuntaa ja sen kautta lähetystyötä, että he jopa pyytämällä pyysivät etteivätkö hekin voisi osallistua tähän jaloon työhön.
Ja mikä ihmeellisintä. Sana sanoo, että he *"antoivat itsesäkin ennen kaikkea Herralle ja sitten meille, Jumalan tahdosta."*

Järjestys oli oikea. Ensin Herralle ja sitten vasta seurakunnan ja lähetystyön palvelukseen. Tämä on järjestys tänäänkin. Vasta Herran suuren armon kokenut ihminen rakastuu itse taivaan Herraan ja Hänen sanaansa. Vasta sitten seuraa sielujen voittamistyö. Ei päinvastoin.

Lähetysrakkaus syttyy suuresta Herran rakkauden kokemisesta. Pietari kieltäjältäkin Herramme kysyi ylösnousemisensa jälkeen. *"Olenko minä sinulle rakas."* Tämän kysymyksen Pietari sai kolme kertaa. Yhtä monta kertaa kuin oli kieltänytkin Hänet. Aina Pietari vastasi Jeesuksen kysymykseen myöntävästi. Kolmannella kerralla hän ihan murtui ja sanoi: *"Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas."*

Tässä Pietari antoi ymmärtää, että sinä Herra tiedät ne minun kieltämisetkin, mutta sinä et hyljännytkään minua. Sinun rakkautesi, Jeesus, minua kohtaan on ollut niin valtava, etten voi olla rakastamatta sinua. Sinä olet minulle rakas, sanoi Pietari.

Näiden rakkauden tunnustusten jälkeen Pietari sai ottaa Jeesukselta aina uuden tehtävän vastaan. Ensin ruokkimaan karitsoita eli vasta uskoon tulleita. Sitten kaitsemaan lampaita eli jo varttuneimpia Jumalan lapsia sekä lopuksi ruokkimaan heitä.
Näinhän se menee tänäänkin. Ensin maitoa vasta uskoon tulleille ja vasta sen jälkeen vähän vahvempaa Jumalan sanan ruokaa...

Mitä me tämän ajan opetuslapset vastaamme Jeesukselle, kun Hän kysyy: *”Olenko minä sinulle rakas?”*

Tämä lähetysseurapuhe on pidetty Muhoksella ke 16.02.2011.